

Ministerstvo spravedlnosti ČR
k rukám ministra spravedlnosti

Vyšehradská 16
128 10 Praha 2

Počet listů: 19

Přílohy: 22/46

Věc: Podnět ke stížnosti pro porušení zákona

Vážený pane ministře,

podávám tímto podnět ke stížnosti pro porušení zákona.

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 30.8.2004 sp. zn. 1T 119/2001 jsem byl uznán vinným dvojnásobným trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) tr. zák., za což mi byl uložen podle § 158 odst. 2 tr.zák. a § 35 odst. 1 tr. zák. úhrnný trest odnětí svobody, pro jehož výkon jsem byl podle § 39a odst. 3 tr. zák. zařazen do věznice s dozorem. Při kvalifikaci jednání bylo použito ustanovení § 5 zák. č. 198/93 Sb. o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu za současného použití § 67a písm. d) tr.zák. ve znění novely č. 327/99 Sb.

Tohoto jednání jsem se měl dopustit dvěma skutky, a to jednak tím, že:

1. v přesně nezjištěné době, pravděpodobně 4 dny po datu 8.6.1981, v Praze 1, Bartolomějské ulici, v neztotožněné kanceláři, v rámci profylakticko rozkladných opatření zaměřených na stupňování psychického tlaku na vytypované organizátory a sympatizanty akce Charta 77, při výslechu, který jsem měl provádět jako referent 2. oddělení 2b odboru Správy Státní bezpečnosti Praha, fyzicky napadnout pošk. Zbyňka Benýška, nar. [REDAKCE] tím způsobem, že jsem ho údajně opakovaně udeřil pěstí do břicha, poléval mu hlavu vodou ze sklenice, v důsledku čehož došlo u poškozeného k potížím s dýcháním a úzkostí v krajině srdeční, přičemž takto vedený způsob výslechu prohloubil u poškozeného pocit nedůvěry a nespokojenosti s činností státních orgánů, který následně vyústil z důvodu obavy před stupňujícím se tlakem ze strany Státní bezpečnosti i v jeho vystěhování se z ČSSR dne 14.6.1982 do Rakouska, čímž jsem měl porušit nejméně ustanovení článku 30, odst. 1, článku 34 Ústavy ČSSR ve znění zák. č. 100/1960 Sb., § 3 odst. 1, 2, § 15 odst. 1, § 32 zák. č. 40/1974 Sb. o Sboru národní bezpečnosti,
2. Společně se spoluobžalovaným Šimákem a dalším neztotožněným mužem jsme měli dne 13.10.1981, kolem 01.30 hod. v Praze 2, Mánesova 90 v rámci profylakticko rozkladných opatření zaměřených na stupňování psychického tlaku na vytypované organizátory a sympatizanty akce Charta 77, Šimák ve funkci staršího referenta 2. oddělení 2b odboru Správy státní bezpečnosti Praha, já jako referent 2. oddělení 2b odboru Správy státní

bezpečnosti Praha a další dosud neztotožněný muž, poté, když jsme se měli představit jako Ivan Jirous, údajně vnikli do bytu poškozené Ziny Freundové, nar. [REDAKCE], kde následně Šimák poškozené v předsíni bytu měl zakrýt ústa a odtáhnout ji ke kuchyňským dveřím, kde ji měl opakovaně udeřit hlavou o futro dveří, já a další muž jsme ji údajně opakovaně kopali do hýždí, břicha a stehen, přičemž jsme měli současně poškozené i vulgárně nadávat a já jí údajně kladl otázky za účelem zjištění posílání zpráv o Chartě 77 do zahraničí a spolupráce s organizací VONS, v důsledku čehož poškozená utrpěla zranění v podobě otřesu mozku lehkého stupně, zhmoždění hlavy, krční páteře a pravého stehna, kterážto zranění omezila poškozenou v obvyklém způsobu života, po dobu nejméně dvou týdnů, přičemž tyto praktiky obžalovaných údajně prohloubily u poškozené pocit nedůvěry, nespokojenosti s činností státních orgánů, jakož i vzbudily obavu o život a následně vyústily i v její vystěhování se z ČSSR na jaře 1982 do Velké Británie, čímž jsme měli porušit nejméně ustanovení článku 30, odst. 1, článku 34 Ústavy ČSSR ve znění zák. č. 100/1960 Sb., § 3 odst. 1,2, § 15 odst. 1, § 32 zák. č. 40/1974 Sb. o Sboru národní bezpečnosti.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonné lhůtě odvolání obvodní státní zástupce pro Prahu I a já, prostřednictvím svých obhájců.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14.4.2006 sp. zn. 7 To 20/2006, který mi byl doručen dne 14. června 2006, byl podle ust. § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu napadený rozsudek ohledně mé osoby zrušen co do výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 bylo znovu rozhodnuto tak, že jsem byl odsouzen při nezměněném výroku o vině dvojnásobným trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 tr. řádu k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 4 (čtyř) roků do věznice s dozorem.

Mé odvolání bylo zamítnuto dle ust. 256 tr. řádu. Do tohoto rozsudku jsem podal v zákonné lhůtě, prostřednictvím svého obhájce, dovolání.

Považuji za nutné zdůraznit, že v tomto trestním řízení, které trvá již 12. rok, a ve kterém jsem byl, zatím, 4 x odsouzen, jsem podal dovolání již podruhé, a to v důsledku toho, že předchozí závazné pokyny Nejvyššího soudu ČR v této věci, ze dne 25.2.2004 č.j. 6 Tdo 914/2003, nebyly v opakovaném řízení soudy 1. a 2. instance respektovány.

K předchozímu řízení:

Jednání, ze kterého jsem viněn, jsem se nikdy nedopustil a v tomto smyslu nebyly předloženy žádné důkazy, vyjma, pokud lze za ně vůbec považovat, rozporuplné výpovědi údajně poškozených a jejich svědků – kamarádů, jak sami uvádějí, svědků tzv. „z druhé ruky“, z nichž nejméně jeden – Petruška Šustrová – podala před soudem 1. stupně, dne 11.2.2002, **křivé svědectví** (viz příloha). Skutky, tak jak jsou popisovány, jsou ke všemu naprosto neproveditelné, ale tím se nikdo nezabýval. Navíc mi nebylo nikdy platně sděleno obvinění, a proto muselo být do trestního spisu později **podvrženo antidatované**, již právně bezvadné sdělení obvinění – viz níže.

Celé tzv. „přípravné řízení“ bylo provázáno četným porušováním zákonů. Po podání a nevyřízení 6 stížností obhájce, za tehdy 3 obviněné, nebyla sebemenší snaha a vůle orgánů vydávajících se za orgány činné v přípravném řízení protiprávní stav odstranit, nemělo již nejmenší smysl se u těchto orgánů dále nápravy domáhat. Byl jsem pevně přesvědčen, že k nápravě dojde při hlavním líčení. Až po vynesení rozsudku mi došlo, že jsem se stal obětí

komplotu. V tom mně utvrdil i výsledek původního odvolacího řízení a nakonec i průběh vykonávacího řízení.

Jako **projev soudní zvrůle a přímého porušení zákona a výrazného zkrácení mého práva na obhajobu** je také skutečnost, že ač jsem dne 8.10.2002 podal dovolání k NS prostřednictvím OS pro Prahu 1 a ten je měl odeslat NS, dle § 265h odst. 2 tr. řádu, v zákonné lhůtě dvou měsíců od doručení rozsudku, která uplynula všem oprávněným osobám počátkem listopadu 2002, tak učinil až po mých nesčetných stížnostech a podaném trestním oznámení na předsedkyni senátu JUDr. Editu Beranovou, **až 8 měsíců po této zákonné lhůtě**, aby mi znemožnil domoci se mně upřené práva na spravedlivý proces a rozsudek alespoň na základě mimořádných opravných prostředků.

Tento stav změnil až dovolací NS ČR, který oba rozsudky zrušil svým rozhodnutím sp. zn. 6 Tdo 914/2003 ze dne 25.2.2003, vrátil soudu 1. stupně a nařídil v potřebném rozsahu věc znovu projednat a rozhodnout. Soud 1. stupně však tento příkaz NS nesplnil a doslova a do písmene okopíroval původní rozsudek, včetně druhu a výše trestu. Opakované hlavní líčení se průběhem nelišilo od toho prvního a proto byla obhajobou vznesena v průběhu hlavního líčení námitka podjatosti senátu a byl učiněn návrh na odnětí a přikázání věci jinému soudu, přičemž senát, namísto aby jednání přerušil a návrh postoupil nadřízenému soudu, pokračoval jako by ani návrh znemožňující pokračovat vznesen nebyl, až do odsuzujícího rozsudku. Věřil jsem, že alespoň tentokrát v opakovaném odvolacím řízení budou namítané vady a nedostatky projednány a napraveny. Nebyly. Jediným výsledkem odvolacího řízení, za účasti stejného soudce, který tentokrát senátu předsedal, je moje naprostá ztráta důvěry v nestrannost a objektivnost tohoto soudu projednat tento nikterak skutkově ani rozsahem složitý případ, který **trvá již 12. rok** a zpřísnění trestu.

V předcházejícím průběhu tr. řízení došlo k selekci a deformaci důkazů a nebyly připuštěny žádné důkazy obhajoby. Stejně tak, přes námitky obhajoby, skutečnosti hovořící v můj prospěch byly buď zcela opomenuty, bagatelizovány nebo zdeformovány. Tím došlo k nepřipustné úpravě důkazní situace podle vlastní úvahy a volby z daných důkazů a priori byly preferovány ty, které by mohly potvrzovat vykonstruovanou skutkovou verzi. Tím také byla porušena rovnost zúčastněných stran (čl. 37 odst. 3 LPS). Bylo porušeno právo na obhajobu (čl. 40 odst. 3 LPS), z něhož mimo jiné vyplývá **povinnost obecných soudů podstatnými námitkami obhajoby se zabývat a své stanovisko k nim v odůvodnění svého rozhodnutí vyložit** (§ 125 tr. ř.), ale také presumpce nevinny (čl. 46 odst. 2 LPS, § 2 odst. 2 tr. ř.), tj. dosáhnout jistoty, že inkriminovaný skutek, spáchal obžalovaný, neboť **důkazní nouzi nebo jen mezery ve skutkovém základu věci, ať již vznikly z jakéhokoli důvodu, nelze přičítat na vrub obžalovaného** (§ 226a,c tr. ř.), stejně jako nelze **opomenutím některých z provedených důkazů** vzít za prokázánu skutkovou verzi, která v opomenutých a tedy v nevyhodnocených důkazech nemá opory.“

Zároveň je třeba poukázat na konkrétní případy porušení práva na spravedlivý proces:

§ V případě p. Freundové např. nebyla vzata v potaz svědecká výpověď Josefa Stacha - obyvatele domu, kde p. Freundová bydlela - provedená vyšetřovatelem VB v r. 1981, která by zásadním způsobem ovlivnila celé řízení. Tato svědecká výpověď vyvrací mou nebo Šimákovu přítomnost na místě činu. Podle tohoto svědka mu jeden z mužů, postavou a délkou vlasů, připomínal Karla FREUNDA (manžela, se kterým byla v rozvodovém řízení).

Zcela opomenuto také zůstalo „vyhodnocení vyšetřovacího spisu VB“ ze dne 17.11.1981 ČVS: VV-365/81, ze kterého zcela jednoznačně vyplývá, že ač mě Zina Freundová dobře znala, tak ve svém oznámení, které učinila na MO VB, bezprostředně

dne 13.10.1981, vypověděla, cituji: „*Ze strany, **neznámých jí osob** jí bylo dále nadáváno, bylo jí vyhrožováno v případě, že věc oznámí, dále jí byly ostrihány vlasy na temeni. Motiv napadení není poškozené znám a rovněž tak nijak nevyplýnul z jednání a nebo hovoru osob.*“ Pouze podle křivého svědectví Petrušky Šustrové jí asi za 3-4 dny měla říci, že jsem ji napadl já a Šimák.

Také **sdělení** Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných (**dále jen VONS**) č. 269 ze dne **17.10.1981** (*odmítnutý důkaz*), který popisuje přeapadení p. Freundové, hovoří o **neznámých útočnících**, cituji: „... zazvonil někdo u bytu Ziny a Karla Freundových“, dále následuje popis skutku ve shodě s oznámením na MO VB.

Sdělení VONS č. 273 ze dne 21.10.1981 (*odmítnutý důkaz*) na str. 8-9 je zachycena stížnost GP ČSSR Jánů Feješovi, ve které se hovoří o **neznámých útočnících**, stejně jako ve **sdělení VONS č. 281 ze dne 16.11.1981** (*odmítnutý důkaz*) na str. 10-11 je opět zmíněno přeapadení **neznámými útočníky**.

!!! DNE 21.8.1990 PODALA V LONDÝNĚ TR. OZNÁMENÍ NA NEZNÁMÉ PACHATELE !!!

REKAPITULACE:

- **svědek Josef Stach vyvrátil naši přítomnost na místě činu**
- **v den údajného napadení 13.10.1981 neznala útočníky ani motiv**
- **asi za 3 dny již pachatele znala** – ale jen podle křivého svědectví Šustrové
- **podle archivu VONS neznala útočníky ani motiv ještě 17.10., 21.10. ani 16.11.1981** (archiv VONS - knihovna Libri Prohibiti)
- **pachatele neznala ještě v r. 1990!!! Dne 21.8.1990, téměř rok po změně politických poměrů, sepsala trestní oznámení na neznámé pachatele**, cituji: „... *otevřela jsem a uviděla mně neznámé muže. Snažila jsem se dveře zavřít...*“
- **až do své svědecké výpovědi na ÚDV v červnu 1995 uváděla jako útočníky neznámé pachatele a popisovala údajný skutek a jeho souvislosti úplně jinak. Pak již přidává takové podrobnosti, jako např. že mě poznala podle způsobu kladení otázek, bot a podle pachu** – (zcela unikátní případ v dějinách kriminalistiky, kdy byl pachatel „vyčuchán“ člověkem).
- **neplatná rekognice** – chybí předcházející popis osoby
- **popis mé osoby křivou svědkyní Šustrovou před soudem, která podle svých slov nikdy na tyto muže nezapomene, je z části úplně špatný a z části poplatný mé dnešní podobě** (viz str. 8 zápisu z hl. líčení ze dne 11.2.2002). Podle ní jsem měl hnědé oči i vlasy, byl jsem rozložitější, podsaditější postavy a nosil jsem knír.

Oči mám šedomodré, vlasy rovné, tzv. „špinavé blond“, což mohu snadno dokázat, knír jsem nikdy nenosil až do změny služebního průkazu v září r. 1983 (od této doby nosím knír dodnes), postavy štíhlé – sportovní, 178 cm vysoké. Jako důkaz jsem soudu předkládal při hlavním líčení fotografie z inkriminované doby, dokonce ze své kanceláře i se spolupracovníky, prokazatelně z období let 1981 - 82. Avšak zcela marně, soud je nepřijal a odmítl se na ně byť jen podívat.

Z výše uvedených příkladů je zřejmé, že Petruška Šustrová před soudem křivě svědčila.

Odvolací soud tvrdí na str. 10 rozsudku, že musí příkře odmítnout argumentaci obhajoby, že poškozená Freundová v trestním oznámení v roce 1981 ani při výslechu na Inspekci ministra vnitra v roce 1982 neuvedla totožnost těch, kdo jí napadli, ač ji znala, což jí činí nevěrohodnou, neboť lze z toho, co je uvedeno výše (v rozsudku) **nutně předpokládat její strach a obavu z toho, co by se jí stalo, pokud by označila jmenovitě pachatele útoku!**

Toto tvrzení je však účelové a povrchní, neboť mimo již uvedeného, dne 16.11.1991, pouhý měsíc po údajném napadení, sepsala s manželem „Stížnost na postup příslušníků StB“, kterou zaslala náčelníkovi KS SNB, poslanci za Prahu 2, IMV ČSSR a vojenskému obvodovému prokurátorovi a která byla zveřejněna v informaci Charty jako sdělení VONS č. 281 (odmítnutý důkaz), v níž mě dvakrát přímo jmenuje (Dvořák, tak jsem se představoval) a vůbec neměla strach a obavu označit konkrétního příslušníka STB, v souvislosti s postupem při doručování předvolánky dne 11.11.1981. Kuriózní pak je, že v té samé stížnosti zmiňuje, bez jakékoliv spojitosti se mnou, i své **přepadení neznámými útočníky dne 13.10.1981.**

Kdyby soudy 1. a 2. instance (v obou kolech) od samého počátku neodmítaly všechny návrhy obhajoby na provedení důkazů (tento byl odmítnut poprvé při hlavním líčení 11.2.2002 a byl navrhován i nadále), jistě by jim tato skutečnost neunikla.

Problém, se kterým se soudy nedokázaly vypořádat je však ten, že Freundová pachatele svého údajného přepadení opravdu neznala. Mou osobu dobře znala a přitom neoznačila. Pachatele neznala ještě v srpnu 1990, kdy podala tr. oznámení. Mě za pachatele označila poprvé 18.6.1995 ve své svědecké výpovědi, učiněné na ÚDV.

Navíc svědek Brabenec v pořadu „PŘESČAS“ na ČT 1 dne 14.1.2002 (k dispozici na videokazetě), prohlásil doslova, cituji:

„Poslední kapička pro moji rodinu bylo to přepadení Ziny Freundové, kvůli kterému byl ten druhý soud, kam ti grázlové nechoděj. Nejdřív ten grázl měl, ten hlavní, hnutý záda. A pak advokáta, který si špatně zapsal. Tidletí se vbourali do bytu a z úřední moci zkopali ženskou na zemi. Tak za to se všude na světě, kdyby byla tehdy ona věděla Zina, kdo to je, ona se nemohla bránit.“

Z dosud uvedeného je zcela zřejmé, že soudy 1. a 2. instance, **nebyl respektován závazný příkaz z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR**, ze dne 25.2.2004 6 Tdo 914/2003, týkající se aplikace § 5 zákona č. 198/93 Sb. z hlediska původního vyšetřování v roce 1981, kdy usnesením IMV ČSSR z 21.9.1982 bylo stíhání přerušeno, s uvedením podrobného postupu vyšetřování a obsah tohoto usnesení byl soudem prvního stupně vlastně ignorován, když z celkových 5 stran byla přečtena toliko první strana a nikoliv podstatný závěr.

Konkrétně jde o skutečnosti, které usnesení IMV předcházely, a sice že po přerušení tr. stíhání vyšetřovatelem VB dne 17.11.1981, byl vyšetřovací spis Generální prokuraturou ČSSR odebrán prokurátorovi Mgr. Ciprovi (podtrhuji, že z iniciativy GP) a byl postoupen IMV a Hlavní vojenské prokuratuře a dne 30.4.1982 byl GP vydán pokyn pod č.j. Vn 535/82 k pokračování v tr. stíhání, neboť podle GP nebyly vyčerpány všechny možnosti a verze s tím, že přerušování stíhání bylo předčasné a zároveň byl stanoven další, velmi důkladný postup, za dozoru Hlavní vojenské prokuratury.

Tvrzení odvolacího soudu (str. 9 rozsudku), že bývalý prokurátor Mgr. Cimr **kvalifikovaně brzdil vyšetřování** nemá opodstatnění, především v tom, že vyšetřování **NEZABRZDIL**, tedy že se o to snad mohl **pouze pokoušet** přerušování stíhání dne 17.11.1981, protože dne 30.4.1982 (za půl roku) byl vydán, z podnětu GP ČSSR JUDr. Jána Feješe, náčelníkem oddělení prokurátorského dozoru GP ČSSR Hlavní vojenské prokuratury pod č.j. Vn 353/82, pokyn Inspekci ministra vnitra ČSSR, aby bylo pokračováno v trestním stíhání.

Tedy nešlo o rafinovaný pokus jak zamést vše pod koberec, ale naopak. Kdyby totiž opravdu nebyl zájem celou věc řádně vyšetřit, Mgr. Cimr by měl poslední slovo. Vyšetřovací spis ČVS: VV 365/81 byl však postoupen IMV ČSSR, byl odňat Mgr. Cimrovi z jeho pravomoci a ten již neměl vliv na další postup. Byl stanoven další, podrobný postup vyšetřování a dozorem byla pověřena Hlavní vojenská prokuratura. To, že výsledek vyšetřování neprokázal účast konkrétních osob na skutku nebylo pak způsobeno „intrikami režimu“, ale objektivním a důkladným vyšetřováním. Tato fakta o vývoji a průběhu původního vyšetřování v r. 1981-82, o která se obhajoba opírala, pak odvolací soudem nazval **chimérou** (str. 9 rozsudku).

Chimérou tak mají být, podle odvolacího soudu:

- ohledání místa činu, operativní šetření v domě a v okolí
- výpověď Jarmily Krupkové a Josefa Stacha – obyvatelé domu
- širší šetření v průběhu roku 1981
- přezkum prokurátorského dozoru Hlavní vojenské prokuratury v dubnu 1982 (po postoupení Generální prokuraturou ČSSR)
- důkladné šetření Inspekce ministerstva vnitra
- nepoznáním pachatelů údajného útoku poškozenou, která je následně nebyla schopna ani popsat, se nepodařilo zjistit pachatele.
- dle str. 2 usnesení IMV čj. IM-441/30-82 ze dne 21.9.1982 (na čl. 245 soudního spisu) bylo provedeno nikoli málo důkazů (jsou vyjmenovány na celou stranu A4). Z uvedeného usnesení je zřejmé, že ačkoli byla vyvinuta příkladná snaha po ztotožnění a potrestání pachatelů, nestalo se tak, a to nikoli proto, že by nebylo vůle pachatele ztotožnit a potrestat. Tvrzení odvolacího soudu o nevíli k potrestání pachatelů nevychází ze skutečně zjištěného stavu, nemá oporu v provedeném dokazování, je paušální a zcela znehodnocuje pokyn odvolacího soudu.

Jako pokus dodat důvěryhodnost tvrzení odvolacího soudu o nechuti režimu vyšetřovat tuto kauzu, soud uměle dal do souvislosti trestní stíhání Mgr. Vratislava Cimra Obvodním soudem pro Prahu 4 (kde je mimo jiné zmiňován i případ Ziny Freundové), dle kterého měl oznámení na napadení Ziny Freundové založit bez opatření, s tím že až na pokyn GP ČSSR JUDr. Feješe byla věc postoupena Hlavní vojenské prokuratuře. Pak je nelogická úvaha soudu, která z jednání řadového pracovníka prokuratury činí politickou vůli nepotrestat pachatele jednání. Zvláště když po postoupení věci IMV byla věc řádně došetřena a na její vývoj již neměl Mgr. Cimr žádný vliv. S popsaným závěrem odvolacího soudu je pak ale v příkrém rozporu postup Generální prokuratury, Hlavní vojenské prokuratury a IMV ČSSR. Tedy, **nebyly splněny podmínky pro aplikaci § 5 zák. č. 198/1993 Sb.**

Z historického i dnešního pohledu šlo velice nadstandardní vyšetřování.

Také nebyla vůbec objasněna otázka totožnosti údajného třetího útočníka. Nejdříve za něj byl označen Ducháč a byl společně s námi obviněn. Je zřejmé, že vůlí soudu 1. i 2. stupně bylo nerespektovat příkaz stanovený rozhodnutím Nejvyššího soudu ČR v této věci a tendenčním výkladem bagatelizovat námitky obhajoby v úmyslu za každou cenu tento vymyšlený skutek potrestat. Chci připomenout, že trestní oznámení podala pí. Freundová z Londýna dne 21.8.1990 a z obsahu podání je zřejmé, že ji údajně v roce 1981 měli přepadnout tři jí neznámí muži. Vzhledem k tomu, že Václav Ducháč měl ve svém postavení uloženo sledovat její činnost, dále vznikla masivní mediální kampaň pod názvem „Duchačovo bicí komando“, v důsledku kteréžto kampaně byli obviněni všichni, kdo s ním seděli

v kanceláři. Tato kampaň byla značně difamující a značně přispěla k naší skandalizaci a nebojím se vyslovit přesvědčení, že se podstatnou měrou podepsala i na vývoji této kauzy.

Kuriózní však bylo, že osoba Václava Ducháče nebyla, orgánům činným v trestním řízení, známa z hlediska jeho fyzických dispozic, je totiž drobné, až astenické postavy. Poté, co byl Václav Ducháč fyzicky konfrontován a hrozilo reálné riziko blamáže o tzv. „Duchačově bicím komandu“, bylo ve vší tichosti trestní stíhání proti jeho osobě zastaveno a s ohledem na mediální kampaň pokračováno už jen vůči mně a Šimákovi, už jen pod názvem „Bicí komando“ a to za cenu zcela vědomě nepravdivých nařčení, jak jsem výše již uvedl, např. křivého svědectví Petrušky Šustrové, která tvrdila jako svědek před soudem, že poškozená Freundová ji označila pachatele asi tři dny po napadení, tj. po 13. říjnu 1981, přičemž je s podivem, že ve svém trestním oznámení v roce 1981 i v r. 1990, jak je zřejmé z výše uvedených zdrojů (VONS, vyhodnocení vyš. spisu VB, usnesení IMV, tr. oznámení z r. 1990), že to nevěděla. Všichni příslušníci připadající v úvahu byli přece známi a to jak IMV, tak po r. 1989. Protože však již vznikla historka o 3 útočnicích, byl později Ducháč nahrazen, dodnes neznámým, tzv. „Střelcem“.

S ohledem na nedostatek důkazů a zejména zásadní pochybnosti týkající se mé účasti na údajném napadení p. Freundové bylo řízení 21.9.1982 přerušeno a vzhledem k tomu, že žádné nové skutečnosti, směřující k mé odpovědnosti zjištěny nebyly, měl být případ odložen, přičemž tento stav lze subsumovat pod nález ÚS ČR č. 14/1994 Sb., který má namysli z hlediska vymezení § 5 zák. č. 198/1993 Sb., že vylučuje trestní stíhání „u těch tr. činů, u kterých nedošlo k pravomocnému odsouzení nebo zproštění obžaloby, ale z důvodů jiných než politických“.

§ V případě p. Benýška byla aplikace ustanovení § 5 zákona č. 198/1993 Sb. již naprosto neodůvodněná, neboť stát v tomto případě, nemohl projevit svoji nechuť nebo nevělu trestný čin stíhat, když se o něm nedozvěděl a dozvědět ani nemohl. Především proto, že se skutek nikdy nestal a údajně poškozený ani nikdo jiný si na mne nikdy nikde nestěžoval, nikoho neinformoval (*tedy nemohla být uplatněna zásada oficality a legality*). Ze zápisu z hlavního líčení ze dne 11.2.2002 explicitně vyplývá, že žádný ze svědků v této souvislosti proti mé osobě před soudem nesvědčil (viz doplnění mého odvolání ze dne 9.2.2006). Pouze obecně uváděli, že mně znají jako známého násilníka z té doby, což se nezakládá na pravdě a o čemž se lze nepochybně přesvědčit v dobových dokumentech (archiv VONS – *nepřipuštěný důkaz*, archiválie MV, monitory zahraničního tisku atd.), kde jsem nejen já (ale i jiní) marně hledal své jméno a jakékoliv brutální jednání v souvislosti s mou osobou.

Tedy, přestože ani jeden svědek před soudem nepotvrdil, že bych se měl dopustit násilí na p. Benýškovi a soudy nemají k dispozici žádný jiný důkaz, který by jeho tvrzení prokázal a naopak navrhovaný důkaz, který potvrzoval, že jmenovaný nemluví pravdu (ročenka VONS 1981), nebyl proveden, jsem byl bezdůvodně a bez důkazů poškozen a za údajný skutek odsouzen.

Za zvláště kuriózní, z hlediska dokazování, pak považuji fakt, že mým obhájcem byly před soudy obou stupňů opakovaně předkládány zprávy VONS za rok 1981, kterých se např. pan Benýšek dovolával a které byly zpracovány na základě podnětů disidentů, kde o skutcích a údajných pachatelích není žádná zmínka, ačkoli zdrojem těchto informací jsou téže osoby, které v současném řízení vystupují jako poškození i jako svědci. Tento důkaz nebyl nikdy připuštěn a obhájci byla celá tato složka s obsahy záznamů VONS vždy vrácena, takže důkaz nikdy nebyl soudem proveden. O autenticitě této složky není pochyb, protože byla získána z knihovny Libri Prohibiti vedené panem Gruntorádem, což

je potvrzeno i stvrzenkou. Nepřipustění tohoto důkazu jenom svědčí o snaze soudu 1. i 2. stupně postupovat tendenčně a zcela eliminovat jakékoli námitky obhajoby.

Tedy nastala totální důkazní nouze. V žádných dobových dokumentech není tato smyšlená událost zachycena. Tím byla hrubě porušena zásada „in dubio pro reo“, neboť soud vycházel spíše z opačné zásady „in dubio contra reo“, kdy zcela tendenčním a jednostranným výkladem přijal jako jedinou dokázanou verzi zcela nepodloženou hypotézu (podle verze údajně poškozeného).

Tuto situaci přičítám zejména snaze vyhovět tzv. „společenské objednávce“ po ovlivnění některými médii, která v rámci masivní mediální kampaně v příslušné době, ze mne udělala, bez reálného podkladu, brutálního násilníka a zcela paušálnímu dovozování, že když údajně poškození byli signatáři Charty 77, tedy osobami pro tehdejší režim nepohodlnými, tak už proto neexistovala vůle státu pachatele postihnout.

§ Za velmi znepokojivé považuji zároveň zjištění o opakovaném, nepravdivém tvrzení v odůvodnění rozsudků soudů 1. i 2. stupně, že oba údajně poškození byli napadeni v rámci akce **ASANACE**. Přitom z tr. spisu lze snadno zjistit, že **oba jmenovaní byli zařazeni do akce ASANACE nejdříve v r. 1982** (viz např. agenturní záznam č. 3, bod 5 na str. 478, návrh na převedení spisu PO „ZBYNĚK“, dále č.l. 223-225, 295-297, 449-450, 475, 220). Na tuto nepravdu obhajoba mnohokrát upozornila. Avšak bez jakékoliv odezvy.

PODVRŽENÍ OBVINĚNÍ S DATEM 29.3.1995 DO TRESTNÍHO SPISU

Rovněž mně zaráží, že soudu 1. ani 2. instance nepřipadlo přinejmenším neobvyklé, že za celou dobu 16 let, od podání trestního oznámení p. Freundovou ze dne 21.8.1990, jsem nebyl ke skutkům, za něž jsem byl již 4 x odsouzen, nikdy vyslechnut. Přičemž poškození 3-4 krát. Byl jsem sice jednou vyslechnut, po naprosto nepochopitelném spojení mé věci s kauzou vysokých funkcionářů MV ČSSR, a to v roce 1997, kde mi ale byly kladeny otázky typu, co vím o akci ASANACE, ke jménům atp., nikoliv však ke skutkům. Po této absurditě bylo tr. stíhání zase vyloučeno k samostatnému pojednání.

Toto zdánlivě nelogické spojení a následné vyloučení mé kauzy však přímo souvisí s dalším **nesplněným příkazem Nejvyššího soudu ČR, kterým byla i otázka zkoumání doručení obvinění z 29.3.1995**, jak vysvětlím níže.

V této věci soudy měly k dispozici originál odesílané pošty ÚDV, kde se sdělení obvinění z **29.3.1995** prostě nenalézá. Je tam uvedena odesílaná pošta, která mně, Šimákovi, Duchačovi a obhájci doručena byla (**27.4.1995**), ovšem o obvinění z **29.3.1995** neexistuje nikde zmínka. Ačkoli tento důkaz proveden byl, soudy obou stupňů se k tomuto důkazu nestaví nestranně a objektivně, a poskytují naopak spekulativní výklad. Podotýkám, že sdělení obvinění z **27.4.1995** je v knize odeslané pošty ÚDV obsaženo. Soud ve své spekulaci argumentuje naprosto nepřiléhavými argumenty jako, že bych si určitě stěžoval, nebo, že bych nevěděl pro jaký skutek jsem stíhán, což je výklad ad absurdum, protože stěžoval jsem si v r. 1995 opakovaně a do dnešního dne nemám odpověď. Z jakého skutku jsem obviněn bylo zřejmé hned z prvního vadného obvinění **22.12.1994**, pak z antidatovaného opravného usnesení z **29.12.1994**, následně z výslechu dne **23.3.1995**, přičemž všechny tyto úkony byly ze spisu zlikvidovány. Soudy zcela, bez jakéhokoli důkazu tvrdí, že doručovaná pošta se zpožďovala, čímž má být vysvětlena i skutečnost, že sdělení obvinění s datem **29.3.1995** bylo odesláno až **27.4.1995**, případně, že obě sdělení obvinění byly v jedné obálce. Toto tvrzení je v příkrém rozporu s obsahem knihy odesílané pošty, protože pokud je např. uvedeno odeslání

sdělení obvinění **27.4.1995**, tak toto datum také se zcela shoduje s datem provedení tohoto úkonu. V této knize není žádný záznam, že by se po **29.3.1995** odesílala pošta, která koresponduje s datem vyhotovení úkonu. Jestliže podle spekulativního tvrzení soudu, že se sdělením obvinění z **29.3.1995** se posílalo i zcela vadné sdělení obvinění z **27.4.1995**, postrádá takováto činnost logiku, protože je nepochopitelné, proč by se současně posílalo sdělení obvinění ze všemi náležitostmi spolu se sdělením obvinění zcela vadným a o měsíc později datovaným. Jestliže, podle jedné spekulace soudu bylo dne **27.4.1995** odesláno obvinění s datem **29.3.1995**, pak se ovšem naskýtá otázka, kdy tedy bylo odesláno sdělení obvinění z **27.4.1995**, když po tomto datu neexistuje v knize odesílané pošty, v r. 1995, žádný záznam o odeslání jakéhokoliv obvinění.

Nedoručené sdělení obvinění s datem **29.3.1995** obsahuje razítko, se kterým v té době ÚDV nedisponoval. Toto razítko však na doručeném sdělení obvinění z **27.4.1995** není a jen koresponduje s naší námitkou, že se jedná o podvržené, antidatované obvinění, protože v březnu 1995 toto razítko ÚDV k dispozici neměl. Kdyby je měl, použil by je nepochybně na odeslaných a skutečně doručených dokumentech z **10.3.** a **17.3.1995** i na skutečně doručeném sdělení obvinění z **27.4.1995**.

Až po vyjádření státního zástupce NSZ ČR k mému dovolání v r. 2003 jsem konečně pochopil pravý důvod zdánlivě nesmyslného spojení a následného vyloučení věci. Tím bylo vpravit do textu protokolu o výsledku, hned 3 x, datum podvrženého obvinění s datem „**29.3.1995**“, pod stejným č.j. jako u již tři doručených, nechat jej obviněným i jejich obhájčům podepsat s vědomím, že nikdo nenosí v hlavě přesná data, navíc dva roky stará. Z tohoto protokolu je však také zřejmé, že mi citované obvinění **nebylo předloženo ani přečteno – tedy jsem s ním nebyl žádnou formou seznámen**. Popsané amorální jednání bylo zavrženo prvoinstančním soudem a to pokusem nahradit **nedostatek doručení** odkazem na tento protokol, nebo že jsem si data mohl všimnout při seznámení se spisem a zároveň takto obejít příkaz NS ČR, který doslova zní, cituji:

*„...soud prvního stupně prověří, jaké **listinné dokumenty** byly v souvislosti se sdělením obvinění ohledně předmětných skutků Mgr. Jiřímu Šimákovi a JUDr. Zbyňku Dudkovi **zasílány a doručeny**, zejména zda jim bylo **skutečně doručeno** opatření vyšetřovatele o sdělení obvinění ze dne **29. 3. 1995**.“*

Soud 1. instance dostal závazný pokyn prověřit, co všechno bylo odesíláno a doručeno a nikoliv se pokoušet prokazovat doručení hypotézami a hádankami „co bych nepochybně učinil nebo nevěděl“, odkazy na protokoly, či svéráznými „logickými“ úvahami. Obhajoba v tomto smyslu soudu 1. instance předložila 3 dokumenty, které byly v r. 1994 a 1995 v souvislosti s obviněním odeslány a doručeny (jinak by je neměla v originálech k dispozici). Soud je odmítl přijmout a odvolací soud jejich existenci bagatelizoval slovy o jejich věcném omílání, nadšení a laickém postupu pracovníků ÚDV, kteří se dopouštěli chyb, přičemž nutno podotknout, že stížnosti obhajoby vyřizovali tak, že je házeli do koše.

Kdyby totiž byl příkaz NS důsledně splněn, vyšlo by najevo, že ÚDV odeslal v r 1994 a 1995 tři zcela vadná sdělení obvinění (včetně opravného usnesení), která byla z tr. spisu zlikvidována, stejně jako stížnosti obhájce proti nim, předvolání a protokoly o výsledku 3 obviněných z března 1995 a že již po prvních paaktech z **22.12.** a **29.12.1994** a po nevyřízení 6 stížností proti nim, by nebylo možné v trestním stíhání pokračovat. Také by vyšlo najevo, že namísto nápravy, zákonem stanoveným postupem, ÚDV „přibil“ tento protiprávní stav dalším paskvilem a to zpracováním, odesláním a doručením dalšího vadného sdělení obvinění ze dne **27.4.1995** a v neposlední řadě by vyšlo najevo, že ÚDV proti mně prováděl procesní úkony několik měsíců před údajným sdělením obvinění s datem **29.3.1995**, pod hlavičkou

neexistujícího útvaru a před stanovením působnosti RMV č. 27 ze dne 3.4.1995 a vydáním vůbec prvního organizačního řádu pro ÚDV dne 4.7.1995.

Protože si pracovníci ÚDV později uvědomili nepřipustnost tr. stíhání, „napravili“ situaci podvržením bezvadného obvinění s datem **29.3.1995** a likvidací všech vadných a nevyřízených dokumentů i všech, do té doby provedených procesních úkonů ze spisu, formou nelogického spojení mé kauzy s jinou (pod jiným č.j.), kdy jsem však nebyl vyslechnut ke skutkům, stejně jako nikdy předtím ani po tom a následným vyloučením k samostatnému projednání, jak jsem již výše uvedl. Po této „očistné operaci“, byl spis již s jediným „správným“ usnesením (29.3.1995), s předpokladem, že si toho nikdo nikdy nevšimne, neboť ze samotného tr. spisu tyto skutečnosti patrné nejsou, ani být nemohou.

Jako důkaz doručení usnesení s datem **29.3.1995**, odvolací soud použil „hypotetickou otázku“ (str. 11 rozsudku), že bych nepochybně na vadnost sdělení obvinění ze dne **27.4.1995** při výslechu **14.2.1997** upozornil. Tím, že se můj první výslech obviněného, od března 1995, uskutečnil takřka po dvou letech, se odvolací soud již nezabýval, stejně tak tím, že na stížnosti, které jsem podal, nemám dodnes odpověď. Nezabýval se ani zmatkem způsobeným existencí více, přesně tří, vadných sdělení obvinění + usnesení o spojení věci z 4.12.1996.

O účelovosti použití této *hypotetické otázky* jednoznačně svědčí, že odvolacímu soudu již nevadilo, že jsem neupozornil vyšetřovatele při výslechu dne 14.2.1997 na jiné vady:

- na vadné obvinění ze dne 22.12.1995 se zjevně **zfalšovaným podpisem vyšetřovatele**
- na vadné opravné usnesení z 29.12.1995 s pravým podpisem vyšetřovatele
- na opakované podání a nevyřízení stížností obhájce proti nim

Použit hypotézu, že jsem neupozornil vyšetřovatele pouze na jednu vadu tr. řízení, když vad je celá řada a použít ji **jako důkaz doručení**, svědčí jen o důkazní nouzi ve věci doručování a neschopnosti soudu se vypořádat s podvrženým obviněním, nesoucím datum **29.3.1995**.

Jako další „*pádny*“ důkaz doručení podvrženého usnesení s datem **29.3.1995**, odvolací soud použil také tvrzení (str. 11 rozsudku), cituji: „*neboť by mu nemohlo být známo, pro jaký skutek je stíhán!*“

Tento závěr odvolacího soudu, bohužel, svědčí o flagrantní neznalosti trestního spisu, toho, kdo se takovýmto výrokem zvětčil v rozsudku. O jaký skutek jde je patrné:

- z obvinění ze dne 22.12.1994 č.j. ÚDV 63/Vt-94, s padělaným podpisem kpt. Bílka
- z opravného usnesení ze dne 29.12.1994 č.j. ÚDV 63/Vt-94 s pravým podpisem kpt. Bílka
- z výslechu obviněného dne 23.3.1995 – kontaktem s vyšetřovatelem
- z usnesení o spojení věci ze dne 4.12.1996 č.j. ÚDV 14/Vt-96
- ze sdělovacích prostředků, v rámci masivní, negativní mediální kampaně

Tři, shora citované, dokumenty byly zlikvidovány z trestního spisu.

Dalším, velice svérázným, závěrem odvolacího soudu (str. 11 rozsudku) je, cituji: „*Obvodní soud všechna tato zjištění uzavřel tak, že pouze nelze vyloučit, že **společně s usnesením ze dne 29.3.1995 bylo zasláno i vadné usnesení ze dne 27.4.1995. Pokud vedle věcně i formálně správného sdělení obvinění byla zaslána i listina, která jako taková nemůže obstát, jde o pochybení, které nevede dle názoru nalézacího soudu k nepřipustnosti trestního stíhání obžalovaného Dudka. Tento závěr pro naprostou logiku odvolací soud akceptuje.***“

Nemohu uvěřit, že by vyšetřovatel zpracoval dne **29.3.1995** právně bezvadné sdělení obvinění, dokonce ještě týden před přidělením kompetencí ÚDVZK RMV č. 27 z **3.4.1995**, opatřil jej **velkým razítkem vyšetřovatele** PČR ÚDVZK a za měsíc, **27.4.1995** měl potřebu zpracovat další, zcela vadné sdělení obvinění, pod stejným č.j., opatřil ho jakýmsi

všeobecným malým razítkem PČR a ten samý den obě usnesení vložil do jedné obálky a dle knihy odesílané poštou ÚDV odeslal. Tomu přece nemohly uvěřit ani samotné soudy. Jde o tvrzení zlomyslné, odporující zdravému rozumu, s jediným cílem – poškodit mne.

Zkoumáním originálu poštovní knihy ÚDV před odvolacím soudem, jako nakonec jediného provedeného důkazu v celém téměř 12. letém řízení, bylo potvrzeno odeslání dne **10.3. a 17.3.1995** opravného usnesení z **29.12.1994** a předvolání k výslechu obviněných na **22.3., 23.3 a 24.3.1995** (toto bylo doručeno a výslechy uskutečněny – později vše zlikvidováno ze spisu) a odeslání obvinění dne **27.4.1995**, vyhotoveného téhož dne. Zároveň však bylo, poštovní knihou ÚDV prokázáno, že již žádné další obvinění v následujícím období r. **1995**, odesláno nebylo.

Není tedy možné dokázat, že by se nám, tehdy 3 obviněným i obhájci, doslalo do rukou skutečně doručené obvinění ze dne **27.4.1995**, které máme k dispozici v originálech, jinak nebo někdy později, když soudy 1. a 2. instance v rozsudcích tvrdí že pod doručenkami z **2.5. - 4.5.1995** bylo doručeno usnesení s datem **29.3.1995**. Dále je zde fakt, že existují **4 usnesení** z různých dat (22.12.1994, 29.12.1994, 29.3.1995 a 27.4.1995) a **pouze 3 odeslání a doručení**. Proto ona **spekulace**, že přebytečné usnesení mohlo být společně v obálce odeslané **27.4.1995**.

Logické naopak je, na rozdíl od názoru soudu, že by nikdo, mezi čtyřmi skutečně doručenými obviněními (22.12.1994, 29.12.1994, 27.4.1995 a 4.12.1996), nehledal další – **páté** a přitom si přesně pamatoval obsah hlaviček, razítek, č.j. a dat vystavení, **po dvou letech**, při vlastně prvním a víceméně nesouvisejícím výslechu v r. 1997.

Rekapitulace pokusů soudu obejít pokyn NS ČR a nahradit důkazy doručení obvinění :

- 1. trojnásobné potvrzení v protokolu** o výslechu obviněného ze dne **14.2.1997**, že jsem byl opětovně se sdělením obvinění s datem **29.3.1995** a usnesením o sloučení věci sp. zn. ÚDV 14/Vt-96 seznámen a nepožaduji opětovně přečíst tyto texty, neboť je mám k dispozici (do výslechu 14.2.1997 mi byla doručena celkem 4 obvinění)
- 2. hypotetická otázka**, že bych si nepochybně na vadnost usnesení z **27.4.1995** stěžoval
- 3. nemohlo by mi být známo, pro jaký skutek jsem stíhán**
- 4. nelze vyloučit**, že společně s usnesením ze dne **29.3.1995** bylo zasláno i o měsíc později sepsané, zcela vadné usnesení ze dne **27.4.1995**
- 5. usnesení s datem 29.3.1995 jsem si mohl všimnout** při seznámení se spisem
- 6. prohlášení JUDr. Leicmanové** v úředním záznamu z **21.7.2004** ČTS: ÚDV– 10/Vt-98, že **si pamatuje** pouze na sdělení obvinění ze dne **29.3.1995** a že podpis na něm je jejím pravým podpisem. Nevybavuje si skutečnost, že by vyhotovila jiný záznam o sdělení obvinění než tento, datovaný dnem **29.3.1995**.

Kdyby soudy 1. a 2. instance opakovaně a úporně nebránily výslechu důležitého svědka, možná ale spíše pachatele tr. činu, JUDr. Hany Leicmanové, obhajoba by jí předložila všechna obvinění a další dokumenty, které jmenovaná sama zpracovala, podepsala a odeslala:

- přípis ze dne **6.3.1995**, ve kterém informuje, že převzala kauzu (zlikvidován ze spisu)
- vadné opravné usnesení o sdělení obvinění ze dne **29.12.1994** (zlikvidováno ze spisu)
- předvolání obviněných k výslechu ze dne **8.3.1995** (odesláno 10.3. a 17.3.1995 – předvolánky i doručenky zlikvidovány ze spisu)
- protokoly o výslechu obviněných z **22.3., 23.3. a 24.3.1995** (zlikvidovány ze spisu)
- sdělení obvinění ze dne **27.4.1995** (zlikvidováno ze spisu)

Obhajoba rovněž požadovala, aby se JUDr. Leicmanová vyjádřila, zda podpisy na nich jsou jejími pravými podpisy (neboť v ÚZ si na jiný dokument než s datem **29.3.1995** nevzpomněla), zejména aby se vyjádřila k podpisu na skutečně doručeném sdělení obvinění ze dne **27.4.1995** a proč měsíc po zpracování právně bezvadného usnesení, se všemi náležitostmi, měla potřebu vypracovat zcela vadné obvinění ze dne **27.4.1995**, které ten samý den odeslala a které bylo, na rozdíl od obvinění s datem **29.3.1995**, skutečně doručeno všem, tehdy třem obviněným a obhájci, v prvních dnech měsíce května 1995. Také aby vysvětlila, proč vůbec nikdy (dle poštovní knihy ÚDV) neodeslala žádné obvinění a žádnou stížnost obhájce (celkem 6) dozorujícímu OSZ. Rovněž obhajoba navrhovala po jmenované odpověď proč na dokumentech před **29.3.1995** i po tomto datu (usnesení z **27.4.1995**), se nalézají jakési všeobecné **malé kulaté razítko PČR** a na usnesení s datem **29.3.1995** je **velké kulaté razítko vyšetřovatele ÚDVZK**, které v té době neměl ÚDV ještě k dispozici a nebyl oprávněn jej ani používat (*Úřadu pro dokumentaci a vyšetřování zločinů komunismu*, podle písemného vyjádření ředitele odboru koncepcí a organizace MV ČR (č.j. OKO-331/O-2006) ze dne 7.6.2006 byly přiděleny kompetence a působnost **až RMV č. 27** ze dne **3.4.1995**. Tedy **až za týden po údajném sepsu obvinění s datem 29.3.1995**.)

Jsem přesvědčen, že je všem naprosto jasné proč soudy nemohly vyhovět obhajobě a připustit výslech tohoto, dovolím si říci „korunního“ svědka. Byl by to nežádoucí důkaz ve prospěch obviněných, dokonce tak zásadní, že by přivodil krach celé konstrukce kauzy a který by nebylo možné paralyzovat. Proto soudy 1. a 2. stupně „torpédovaly“ snahy obhajoby na provedení tohoto důkazu. Soud 1. stupně se spokojil s přečtením úředního záznamu se jmenovanou, sepsaným její bývalou kolegyní, ve kterém si na nic nevzpomněla. Předsedkyně senátu odvolacího soudu reagovala na opakovaný, při veřejném zasedání ústně vnesený návrh provést tento důkaz slovy, že požadavky obhajoby přece mají své meze (viz zvukový záznam z 18.1.2006). Takovýto postup soudů 1. i 2. instance chápu jako pokus utajit obhajobou zjištěnou a doloženou skutečnost, že JUDr. Hana Leicmanová nebyla policistkou PČR a tím méně vyšetřovatelem PČR (viz níže).

V souladu s příkazem NS ČR k doručování dále obhajoba navrhovala předložení dozorového spisu OSZ a knihu došlé pošty OSZ Praha 6, aby bylo možné objasnit, která usnesení a stížnosti, zda vůbec, kdy a jakým způsobem se do dozorového spisu dostala. Soudy 1. ani 2. instance tento návrh obhajoby neprovedly ani v odůvodnění rozsudku se s tímto návrhem nijak nevypořádaly. OSZ odmítl zpřístupnit pracovníci AK Kavínek, po pravomocném rozhodnutí, dozorový spis. Nepřipouštěním výslechu svědka, JUDr. Leicmanové, soud znemožnil obhajobě klást další otázky, které by mimo jiné směřovaly i k jejímu statutu jako policistky a vyšetřovatelky PČR.

V otázce splnění příkazu NS v souvislosti s doručením obvinění, dále legitimacy ÚDV a především zjištění, že JUDr. Hana Leicmanová **nebyla policistkou ani vyšetřovatelem Policie ČR**, se obhajoba, na rozdíl od soudu, nespolehá na prohlášení a špatnou paměť JUDr. Leicmanové a opírá svá tvrzení o právní předpisy, interní akty řízení MV a oficiální sdělení odpovědných funkcionářů resortu MV ČR. Proto obhajoba také požadovala verifikaci, jejího prohlášení v ÚZ, jejím výslechem před soudy 1. i 2. instance. Zcela marně. Tímto svým postupem soudy 1. i 2. instance **porušily zásadu ústnosti a kontradiktornosti** při jednání před soudem.

Protože se jedná o vojensky organizovanou složku, která je řízena rozkazy, nařízeními, pokyny a směrnicemi a nikoliv jakýmsi chápáním či laickými omyly nebo nadšením řadových pracovníků, bylo jejich povinností příslušné předpisy plně respektovat. Právě k objasnění poměrů v ÚDV, v r. 1994 a 1995, mohl výslech tohoto svědka významně přispět.

Tyto důkazy nemohly být provedeny, neboť by vedly k zastavení trestního stíhání.

K NEPŘÍPUSTNOSTI TRESTNÍHO STÍHÁNÍ A K PRÁVNÍ NELEGITIMITĚ ÚDVZK

Za zcela neslýchanou pak považuji skutečnost, že jsem veden v trestní odpovědnosti již 12. rok, byl postaven před soud a již 4 krát odsouzen k mnoholetému trestu odnětí svobody na základě trestné činnosti spáchané na mně v zájmu tzv. „vyrovnání s minulostí“. Bez nadsázky, zcela otevřeně prohlašuji, že nalézt obdobný případ v právních dějinách tohoto státu bude zřejmě velmi složité, ne-li nemožné, kdy vyšetřování vedla **neexistující instituce bez právních kompetencí**, která měla spíše statut nějaké nelegální iniciativy, prostřednictvím ani ne svého zaměstnance, který se vydával za policistu a vyšetřovatele Policie ČR.

Nejprve mi však dovoluji stručně vyjádřit podstatu jednání, která naplňují zejména znaky skutkových podstat trestných činů poškozování cizích práv a zneužívání pravomoci veřejného činitele, event. maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti ve smyslu § 209 odst. 2, § 158 a § 159 tr. zákona.

Jde zejména o to, že obvinění proti mně nebylo vzneseno vyšetřovatelem policie, jak v té době vyžadovalo ustanovení § 161 odst. 1 tr. řádu (před novelizací zák. č. 265/2001 Sb.), protože **JUDr. Hana Leicmanová nebyla ve služebním poměru příslušníka Policie ČR**, což je zřejmé i z toho, že se na žádných dokumentech ani v korespondenci s námi nepodepisovala nikdy se služební hodností, její kolegové, kteří později po ní případ převzali, ji vždy titulovali pouze jako civilní osobu a zejména pak z písemného sdělení ředitele personálního odboru MV ČR Č.j.: SP-218/SE-2006 ze dne 20.6.2006, cituji: „*K Vaší žádosti o poskytnutí informací k osobě JUDr. Hany LEICMANOVÉ sděluji, že jmenovanou pro nedostatek údajů nelze v centrální evidenci pracovníků Ministerstva vnitra a příslušníků Policie ČR ztotožnit.*“ (viz příloha)

A jak se vypořádal odvolací soud se vznesením této mimořádně závažné procesní námítky obhájcem JUDr. Čestmírem Kubátem CSc., že JUDr. Leicmanová nebyla policistou ani vyšetřovatelem PČR ?!

J e d n o d u š e, cituji ze str. 12 rozsudku:

„Městský soud nevidí důvod pro zkoumání pravosti otisku použitých razítek na jednotlivých opatřeních ani důvod pro zkoumání pravosti podpisu JUDr. Leicmanové či jejího služebního, zařazení, jestliže ona sama je potvrdila, stejně jako pravost svého podpisu.“

Je zcela pochopitelné, že každý člověk, který se dopustil protiprávního jednání, nebo se na něm podílel, ochotně sám potvrdí, že se ničeho nedopustil. Stejně jako to učinila i JUDr. Hana Leicmanová. To by se však již nemělo týkat práce soudu, který se spokojil s nejistým, špatnou pamětí poznamenaným prohlášením důchodkyně Leicmanové a ani se nepokusil prošetřit tuto zásadní procesní námítku obhajoby.

Tato civilní osoba rovněž prováděla můj šikanózní „výslech v přípravném řízení“, takže jsem ani nebyl vyslechnut jako obviněný. Dne **22.12.1994** jsem sice byl obviněn alespoň příslušníkem Policie ČR, ale působícím v rámci nezákonně zřízeného úřadu vyšetřování „ÚDV“ (tedy vlastně právně neexistujícího), stážistou z jiného útvaru, což opět nelze označit za naplnění § 161, odst. 1 tr. řádu. Toto obvinění, mimo naivně **zfalšovaného podpisu vyšetřovatele**, však vykazovalo další podstatné nedostatky a bylo proto „opraveno“ údajně „vyšetřovatelem PČR Úřadu dokumentace a vyšetřování“ v usnesení ze dne **29.12.1994** (vše se dělo pod jediným číslem vyšetřovacího spisu ČVS: ÚDV-63/Vt-94). Ve skutečnosti ovšem o žádnou avizovanou opravu obvinění ve smyslu § 131, odst. 1 tr. řádu nešlo. Šlo o

nepřípustnou změnu jeho obsahu. A nebyly dodrženy ani zákonné lhůty, jak to uvádí můj obhájce JUDr. Roman v **šesti stížnostech**, které podal jménem všech tří obviněných, dne 15.3. a 16.3.1995, 22.3., 23.3. a 24.3.1995.

Přitom nezákonnost zřízení ÚDV spatřuji v tom, že nevznikl v souladu se zákonem o Policii ČR, Ústavou a mezinárodními závazky České republiky v oblasti lidských práv, že nevznikl na návrh policejního prezidenta, jak požadoval zákon o policii ve znění od 1.1.1994, ale po údajné dohodě ministra vnitra s ministrem spravedlnosti (podle vyjádření ředitele odb. koncepcí a organizace MV, č.j. OKO-331/O-2006 ze dne 21.7.2006 – „*k Policii ČR sděluji, že přes veškerou vynaloženou snahu nebyl originál ani kopie požadovaně dohody v rámci odboru archivní a spisově služby, ani jiných útvarů Ministerstva vnitra dohledány*“), že měl nezákonně dokumentovat zločiny komunismu, ačkoliv s touto činností zákon o policii vůbec nepočítá a podle ústavy lze státní moc vykonávat jen na podkladě zákona, v jeho mezích a způsobem, který zákon předpokládá, že měl vyšetřovat zločiny komunismu, které náš trestní zákon nezná a lze stíhat pouze ty trestné činy, které jsou popsány v zákoně, pomineme-li, že jde o ideologickou floskuli, která je opět v rozporu s ústavou, neboť výkon státní moci musí být ideologicky neutrální. Hlavně však v tu dobu nebyl „ÚDV“ zřízen zákonně a existoval mimo právní rámec proto, že až do r. 2002 nebyl tento „úřad“ uveden jako samostatný útvar ani nebyl součástí Policejního prezidia ČR ani součástí žádného z útvarů, jež spolu s Policejním presidiem ČR tvoří policii a které taxativně uvádí § 3 zákona o policii. Situace se změnila až novelou č. 265/2001 Sb. zákona o policii, účinnou od 1.1.2002, tedy až po vznesení všech údajných obvinění proti mé osobě. Teprve od 1.1.2002 se Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu mohl stát součástí Policie ČR, pokud byl po tomto datu vydán rozkaz o jeho zřízení v souladu se zákonem a Ústavou ČR.

Po dotazu na MV k právní úpravě, vzniku, statutu, pravomocím a působnosti ÚDV, obhájka obdržela odpověď dne 17.12.2004, č.j. OKO-778/O-2004, která obsahovala celou řadu nařízení a rozkazů MV a zřejmě jen nedopatřením neobsahovala zásadní **NMV č. 83 ze dne 16.12.1994, částka č. 82 Věstníku MV-ročník 1994 č.j. OŘ-1210/20-N-94, kterým byl ÚDV bez náhrady zrušen** (čl. 2 – „*Zrušuje se NMV ČR č. 59/1992, kterým se zřizuje Úřad pro dokumentaci a vyšetřování činnosti StB*“). Odpověď obsahovala nepřesný údaj, že úřad se jen dne 16.12.1994 přejmenoval. Žádný další akt MV o zřízení ÚDV, až do novely zák. o PČR zák. č. 265/2001 Sb., neexistuje (viz násl. odst.). Po opakované žádosti a stížnostech MV na způsob vyřizování dotazů jsem dne 26.7.2006 konečně obdržel NMV č. 83/94, společně s omluvou, pod č.j. OKO-331/O-2006 ze dne 21.7.2006.

Další důležitou informací je naopak pravdivé sdělení ředitele ÚDV ze dne 21.3.2006 č.j. ÚDV-235/2006, že neexistuje žádný akt policejního prezidenta, kterým by byl podán ministru vnitra návrh na zřízení ÚDV (viz příloha).

ÚDVSTB (*Úřad pro dokumentaci a vyšetřování činnosti STB*) byl zřízen NMV č. 59/1992 (viz příloha), a fakt, že byl tento policejní útvar zrušen bez náhrady v čl. 2 NMV č. 83/1994 (viz příloha), je nezpochybnitelně potvrzen i vydáním RMV č. 81/1994 (viz příloha), kterým ministr vnitra ČR ukládá vedoucím funkcionářům MV **zajistit podmínky vzniku nového útvaru** do 31.3.1995, který však nebyl až do r. 2002 nikdy, v souladu se zákony, zřízen.

REKAPITULACE NELEGITIMITY ÚDV: (vše v příloze)

1. NMV č. 59/1992, „ *kterým se zřizuje Úřad pro dokumentaci a vyšetřování činnosti StB*“.
2. NMV č. 81/1994, „*K zabezpečení úkolů vyplývajících z dohody o převodu Střediska pro dokumentaci protiprávnosti komunistického režimu od Ministerstva spravedlnosti k Ministerstvu vnitra a zřízení nového útvaru*“.
 • *O záměru zrušit dosavadní a zřídit úplně nový útvar PČR svědčí, mimo jiné, i hojně využívaný nedokonavý vid v nařízení („předložit návrh“, „zabezpečit změnu návrhu“) a řada formulací svědčící o přípravách na zřízení nového útvaru).*
3. NMV č. 83/1994, čl. 2 – „Zrušuje se NMV ČR č. 59/1992, kterým se zřizuje Úřad pro dokumentaci a vyšetřování činnosti StB“.
4. Prohlášení ředitele ÚDV ze dne 21.3.2006 č.j. ÚDV-235/2006, „Šetřením v této věci na Policejním prezidiu ČR bylo zjištěno, že neexistuje žádný akt policejního prezidenta, kterým by byl podán návrh ministrovi vnitra na zřízení zmíněných úřadů.“ (ÚDVSTB, ÚDVZK – vyžadovaný zák. o PČR ve znění od 1.1.1994 – pozn.)
5. RMV č. 27 ze dne 3.4.1995, „kterým se stanoví působnost Policie České republiky úřadu dokumentace a vyšetřování zločinu komunismu“ (Jde o pokus zakrýt diskontinuitu mezi zřízením ÚDVSTB NMV č. 59/1992, přes jeho zrušení NMV č. 83/1994 až do zákonného zřízení novelou zák. o PČR č. 265/2001 Sb. s účinností od 1.1.2002.)
6. 4.7.1995 byl MV vydán vůbec první organizační řád Policii České republiky úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu. (Do této doby vládla na ÚDV anarchie, což je patrné i z výtahu protokolu kontroly MV v r. 1998 – viz příloha.)

Výsledkem je, že v mém procesu vlastně neproběhlo přípravné řízení, jako nezbytná zákonná součást způsobu mého trestního stíhání.

Tím, že se vůči mně JUDr. Leicmanová vydávala za policistu a vyšetřovatele policie a že jako taková proti mně zahájila nezákonné trestní stíhání a pak nezákonně prováděla úkony v trestním řízení, což mělo a má dosud závažný dopad na mé zdraví a společenské postavení, podle mého názoru, velmi závažně poškodila má práva.

Zejména tím, že proti mně bylo vedeno trestní stíhání v rámci právně neexistujícího úřadu vyšetřování (ÚDV), dopustili se vůči mně, podle mého názoru, zneužití pravomoci veřejného činitele, event. maření úkolů veřejného činitele z nedbalosti.

K době a místu spáchání protiprávního jednání

- § dne 21.8.1990 bylo podáno trestní oznámení Ziny Freundové, adresované IMV ČR, přijaté dne 30.8. nebo 31.8.1990 (špatně čitelné razítko)
- § dne 22.12.1994 bylo vůči mně vzneseno obvinění a byl učiněn „Záznam o sdělení obvinění“ pod. č.j. ÚDV-63/Vt-94, pod hlavičkou „ÚŘAD PRO DOKUMENTACI A VYŠETŘOVÁNÍ“ se zfalšovaným podpisem vyšetřovatele „kpt. Bílka“
- § dne 6.3.1995 mi bylo zasláno průvodním dopisem pod. č.j. ÚDV-63/Vt-94 s hlavičkou „Policie České republiky úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu úřadu vyšetřování pro Českou republiku“ „Usnesení“ ze dne 29.12.1994 pod. č.j. ÚDV-63/Vt-94, opravující předchozí záznam o sdělení obvinění

- § dne **15.3. a 16.3.1995** můj obhájce podal stížnosti proti usnesení z **29.12.1994**
- § dne **6.3.1995** mně bylo společně s usnesením z **29.12.1994** doručeno **předvolání obviněného** k výslechu pod. č.j. ÚDV-63/Vt-94 na **23.3.1995**
- § dne **23.3.1995** byl se mnou sepsován **protokol o výslechu obviněného**, v němž je zachycena další stížnost mého obhájce, že proti mně nebylo platně zahájeno tr. stíhání. Bylo rozhodnuto, že v dalším jednání bude pokračováno po projednání se státním zástupcem. Do dnešního dne nebyla ani jedna stížnost vyřízena
- § dne **27.4.1995** mi bylo znovu sděleno právně zcela vadné a tedy jakkoli neúčinné obvinění pod č.j. ÚDV-63/Vt-94, aniž by byly předchozí obvinění a stížnosti jakkoliv vyřízeny

Popisované úkony byly v citované době prováděny v budovách MV ČR se státním znakem, takže mě ani nemohlo napadnout, že jde o tak flagrantní porušení zákona.

Ke způsobu spáchání protiprávního jednání v tomto fiktivním trestním řízení:

- § porušování zákonem stanovených lhůt v trestním řízení
- § nevyřízení 6 stížností obhájce a pokračování v trestním řízení přes tuto překážku vylučující jeho pokračování
- § absence řádně vzneseného obvinění
- § ke skutkům, ze kterých jsem viněn a za které jsem byl 4 x odsouzen, jsem nebyl, za 16 let trestního řízení, nikdy vyslechnut
- § likvidace dokumentů z vyšetřovacího spisu v přípravném řízení – všechna vznesená obvinění, stížnosti proti nim, předvolánky k výslechům obviněných, protokoly o výslechu obviněných a části historické dokumentace - a podvržení jiného dokumentu - antidatovaného již právně bezvadného obvinění s datem 29.3.1995 pod přepsaným č.j. ÚDV-10/Vt-98 do tr. spisu, které nebylo nikdy nikomu doručeno
- § procesní úkony v přípravném řízení nebyly prováděny oprávněnou osobou – vyšetřovatelem PČR
- § procesní úkony prováděné nelegitimní institucí - zrušenou dne 16.12.1994, která nejméně do 3.4.1995 (RMV č. 27), resp. do 1.1.2002, neměla k tomuto oprávnění

VŠECHNA SVÁ VÝŠE UVEDENÁ TVRZENÍ DOKLÁDÁM V PŘÍLOZE.

Současně upozorňuji na nerespektování nálezu **ÚS ČR I. ÚS 554/04** ze dne 31.3.2005 a na něj navazujícího rozsudku **NS ČR 8 Tdo 596/2005** z 20.7.2005, podle kterých nejzazší délka tr. řízení je 5 let a v citovaných rozhodnutích šlo o průtahy v tr. řízení v délce „pouhých“ **71** měsíců, přičemž **délka doby nečinnosti** st. orgánů v mé věci činila ke dni **31.12.2005**:

- ! od prvního sdělení obvinění **114 měsíců**
- ! od podání tr. oznámení **165 měsíců**

(viz poslední strana – graf nečinnosti) a podle zmíněného nálezu ÚS a rozsudku NS, **obecné soudy v dalším řízení musejí postupovat tak**, aby byla respektována a chráněna jak osobní svoboda stěžovatele, tak dostatečně kompenzováno porušení práva na projednání věci

v přiměřené lhůtě v souladu s dosavadní judikaturou Evropského soudu pro lidská práva.“
Odvolací soud se však zachoval přesně NAOPAK a trest zpřísnil!

Státní zástupce ve svém odvolání požadoval přísnější trest pro zvýšenou společenskou nebezpečnost. Obecně však platí, že čím delší doba uplynula od skutku (v mém případě 25 let), tím úměrně společenská nebezpečnost činu klesá. U mne se naopak kuriózně zvýšila a to přes okolnost, že opakovat údajný trestný čin, z objektivních i subjektivních důvodů, nemohu. Nejdříve po reinkarnaci.

Takovýto proces, při kterém nemá obviněný právo vůbec na nic, má přesné pojmenování. Samotný ÚDV, prostřednictvím svého mluvčího (týden po odsouzení spoluobžalovaného), dne 18.1.2006 vyjádřil pro média své uspokojení nad svojí činností slovy: „**Poptávka je už uspokojena**“ (viz příloha). Tedy ÚDV pracoval i v mém případě na základě jakési poptávky a nikoliv zákona.

Na základě výše uvedených případů, kdy byl v mé kauze porušen zákon a s přihlédnutím k druhu a výši vyneseného trestu, pro který jsem nikde u analogických kauz nenašel srovnání, nemohu pochopit jaký je zájem o „uštvání“ dvou lidí, kteří stáli na samém konci státní mašinérie. Já v hodnosti nadstrážmistra, ve funkci řidič-referent.

Závěrem chci zdůraznit, že toto řízení se nemělo vůbec konat. Do dnešního dne jsem nebyl platně obviněn. Podvržené obvinění s datem **29.3.1995** bylo zpracováno osobou, která se pouze **za orgán činný v trestním řízení vydávala**, pod hlavičkou **právně neexistující instituce** a které bylo zpracováno dokonce týden před tím, než této neexistující organizaci byla, vnitřním předpisem MV (RMV č. 27 ze dne 3.4.1995), stanovena působnost, jako pokus o **zakrytí diskontinuity** (od zřízení NMV ČR č. 59/1992, přes zrušení NMV ČR č. 83/1994 do zákonného zřízení novelou zákona o PČR č. 265/2001 Sb.) **a její nelegitimity**, takže neměla k ničemu takovému oprávnění. Navíc v této době nebyla její činnost upravena žádným organizačním řádem, takže si u této nelegální instituce pravděpodobně dělal každý co chtěl.

Ředitelem Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu, jako vojensky organizovaného útvaru PČR, nebyl služební funkcionář, byla jím civilní osoba, Václav Benda, což je v rozporu se zákonem o služebním poměru příslušníků Policie České republiky č. 186/1992 Sb. a zákonem o PČR ve všech zněních.

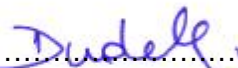
Všechny úkony, které byly učiněny před 3.4.1995, resp. 1.1.2002 jsou právně nicotné a tudíž neplatné a tedy nemohly způsobit mé tr. stíhání.

Navíc jsem byl souzen a odsouzen v rozporu s trestněprávní, ústavní i mezinárodněprávní zásadou: „**bezvýjimečného zákazu retroaktivity přísnějšího zákona**“, nebyl-li by pro pachatele příznivější, a sice podle trestního zákona ve znění novely č. 329/1999 Sb. a nikoliv zákona účinného v inkriminované době.

Vážený pane ministře,

pokud dojdete, po prostudování tohoto podnětu a trestního spisu k závěru, že mé argumenty k podání podnětu ke stížnosti pro porušení zákona jsou oprávněné, dovoluji si Vás požádat o využití Vašeho práva dle ustanovení § 275, odst. 4 tr. řádu, tedy o odložení výkonu trestu, ke kterému jsem byl citovaným rozsudkem Městského soudu v Praze odsouzen (úhrnný trest odnětí svobody v trvání 4 let).

V Praze dne 12.8.2006

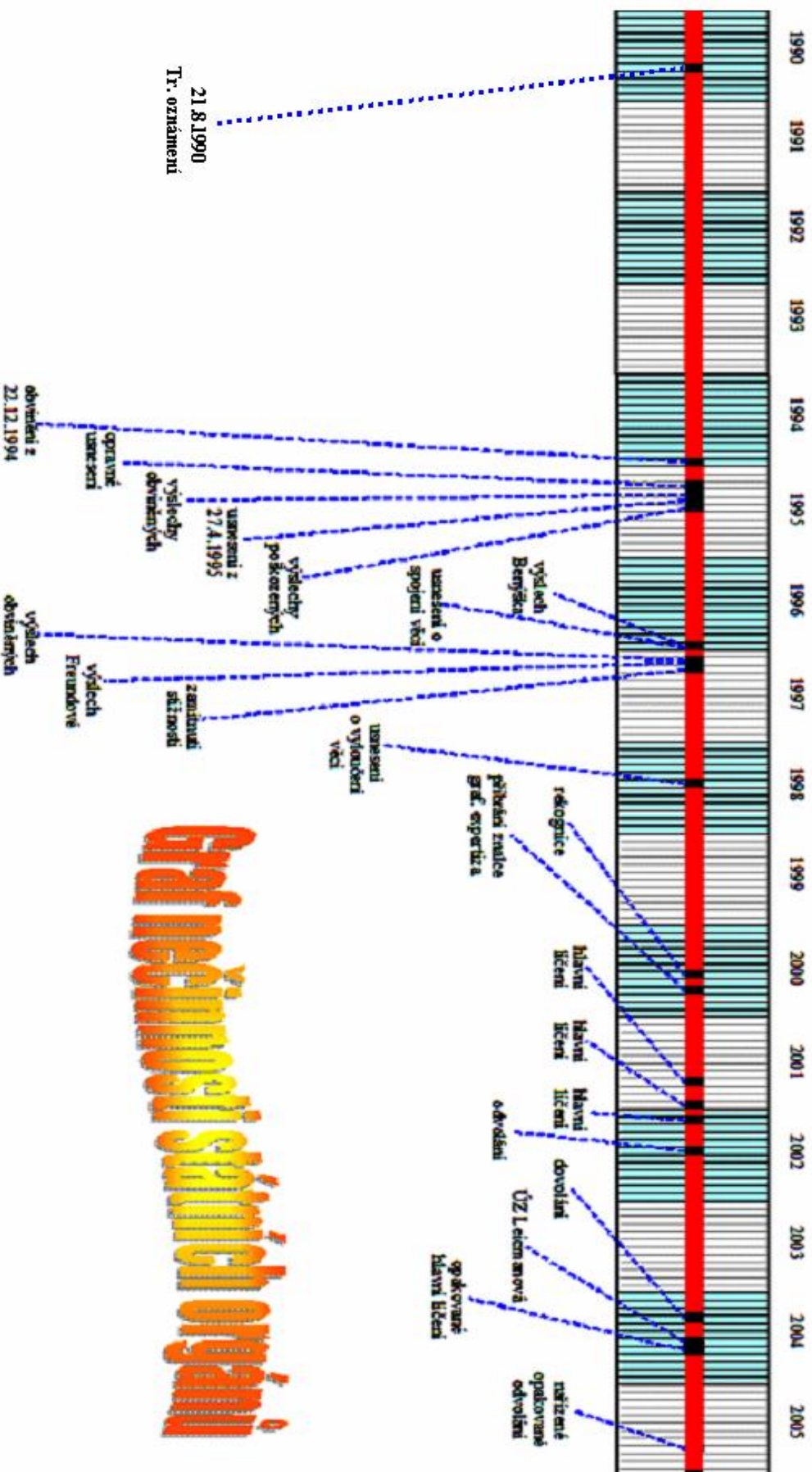
.....

 JUDr. Zbyněk Duděk

Přílohy: (57 listů)

1. důkaz o křivém svědectví Petrušky Šustrové
 - výňatek z protokolu o hlavním líčení ze dne 11.2.2002
 - trestní oznámení Freundové, ze dne 21.8.1990
2. záznam o sdělení obvinění ze dne 22.12.1994 se **zfalšovaným podpisem** vyšetřovatele + list s kopiemi podpisů vyšetřovatele Bílka
3. průvodní dopis ze dne 6.3.1995 s přílohami:
 - a. opravné usnesení z 29.12.1994 s **pravým podpisem** vyšetřovatele
 - b. protokoly o výslechu obviněných z 22.3, 23.3. a 24.3.1995
4. stížnosti obhájce z 15.3. a 16.3.1995
5. obsah trestního spisu
6. sdělení obvinění s datem 29.3.1995 – **antidatované, podvržené, nikomu nedoručené**
7. sdělení obvinění z 27.4.1995 – doručené všem, nikoliv však OSZ
8. NMV č. 59/1992
9. NMV č. 81/1994
10. NMV č. 83/1994
11. RMV č. 27/1995
12. **organizační řád** pro PČR ÚDVZK z 4.7.1995
13. vyjádření mluvčího ÚDV ze dne 18.1.2006 (<http://aktualne.centrum.cz/domaci/zdravi-skola-spolecnost/clanek.phtml?id=53525>)

K služebnímu poměru a funkci vyšetřovatele JUDr. Hany Leicmanové

14. žádost AK Kavinek na MV ke statutu ÚDV a JUDr. Leicmanové z 23.9.2004
15. žádost AK Kavinek na MV ke statutu ÚDV a vyšetřovatele Bílka z 8.11.2004
16. sdělení ředitele ÚDV č.j. ÚDV- 646/2004 ze dne 15.10.2004
17. sdělení ředitele ÚDV č.j. ÚDV- 646/2006 ze dne 26.10.2004
18. žádost na MV ke statutu JUDr. Hany Leicmanové jako policisty a vyšetřovatele a k použitým razítkům ze dne 9.2.2006
19. sdělení ředitele ÚDV č.j. ÚDV- 215/2006 ze dne 8.3.2006
20. sdělení ředitele ÚDV č.j. ÚDV- 235/2006 ze dne 21.3.2006
21. opakovaná žádost MV k JUDr. Haně Leicmanové ze dne 13.6.2006
22. sdělení ředitele personálního odboru MV ČR Č.j.: SP-218/SE-2006 ze dne 20.6.2006

Gráficoi státních orgánů

ČERVENÁ BARVA - NEČINNOSTI

CELKOVÁ DOBA NEČINNOSTI STÁTNÍCH ORGÁNŮ, VYJÁDŘENÁ V MĚSÍCÍCH A LETECH, TEDY ČINÍ K 31.12.2005 :

Od počátku tr. oznámení : 165 měsíců, tj. 13,75 roků z celkových 15,5 let

Od prvního sdělení obvinění : 114 měsíců, tj. 9,5 roků z celkových 11 let